

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 462: Liễu Giải Nghĩa Thú Thâm Thâm Trong Kinh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 040)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Liễu giải nghĩa thú thâm thâm trong kinh】

Tướng của sự khai ngộ là gì? Kinh Nhất thừa, kinh Đại thừa, vừa tiếp xúc liền thông đạt, liền thấu rõ, đó là khai ngộ. Ngày nay chúng ta không ngộ, vì sao không ngộ? Vì có chướng ngại. Chướng ngại là gì? Là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước; điều này đã được Thế Tôn dạy trong “Kinh Hoa Nghiêm” rằng: “Tất cả chúng sanh đều có trí huệ và đức tướng của Như Lai”. Trí huệ của Như Lai là Bát-nhã thậm thâm, tất cả chúng sanh đều có sẵn. Đức tướng chính là ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp; bản lai của chúng ta đều là như vậy, chứ không phải hình thù xấu xí kỳ quái như hiện tại. Tướng mạo của chúng ta vốn rất đẹp, đều có Báo thân giống như Phật, thân có vô lượng tướng, tướng có vô lượng vẻ đẹp. Tướng tốt của chúng ta chạy đi đâu mất rồi? Trí huệ của chúng ta đi đâu mất rồi? Phật nói: “Chỉ vì vọng tưởng, chấp trước mà chẳng thể chứng đắc”, Phật nói một lời là toạc ra ngay cốt lõi, chúng ta chính là bị vọng tưởng và chấp trước làm hại. Thân hiện tại, tướng hiện tại từ đâu mà ra? Là do vọng tưởng, chấp trước biến hiện ra, làm sao có thể có tướng tốt được? Tướng của chư Phật Bồ-tát vì sao lại viên mãn đến thế? Vì các Ngài không có vọng tưởng, không có chấp trước, các Ngài là từ trong tự tánh vốn dĩ hiện ra tướng ấy, vốn dĩ tướng mạo tốt đẹp, vốn dĩ viên mãn. Cho nên, ở chỗ này Phật nói lời chân thật với chúng ta, nhất định phải lìa vọng tưởng chấp trước, và phải thực hành ngay trong đời sống hằng ngày.

Có lẽ có người sẽ hỏi, trong đời sống hằng ngày, nếu tôi lìa tướng danh tự, lìa tướng ngôn thuyết, thế thì không nói chuyện nữa, chẳng phải sẽ biến thành người câm sao? Lìa tướng danh tự, người ta hỏi tôi: “Cái này gọi là gì?”, tôi nói không biết, nó không có tên, như vậy có được không? Học Phật như vậy, xin nói thật với quý vị, là không mở mang trí huệ, đây gọi là ngốc nghếch, biến

thành kẻ “ngốc học Phật”. Đi học thì biến thành “mọt sách”, học Phật thì biến thành kẻ “ngốc học Phật”, quý vị đã hiểu sai hoàn toàn ý nghĩa của “Kinh Kim Cang” rồi. Phật dạy chúng ta “lìa”, là lìa ở trong tâm, trong tâm không được chấp trước, còn việc nói chuyện thì không sao cả. Danh tự, ngôn thuyết, chúng ta phải dùng nó, phải dùng nhưng không được chấp trước, phải biết đó là giả danh giả tướng, nó không chướng ngại sự việc; điều làm chướng ngại sự việc là gì? Là sự chấp trước. Phật dạy chúng ta lìa tất cả tướng; đối với người đã học qua Duy thức, tôi giảng sẽ thuận tiện hơn. Người học qua Duy thức đều hiểu rõ, tướng cảnh giới bên ngoài hiện tiền của chúng ta chính là “bản chất tướng phần” của A-lại-da thức, cái này không thể lìa được, Phật không bảo chúng ta lìa cái này. Phật dạy chúng ta lìa cái gì? Lìa Mạt-na thức, Ý thức, Tiền ngũ thức, tức là “tướng phần của tâm và tâm sở”; thứ này tuyệt đối phải xả bỏ, thứ này chắc chắn là hại người. Đó chính là cái tướng phần mà trong tâm quý vị đang chấp trước, phải lìa cái tướng này. Bản chất tướng phần của A-lại-da thức, nói thành thật thì nó chẳng can dự gì; chỉ sợ tướng phần của tâm và tâm sở của quý vị, thứ này rất phiền toái. Chúng ta lại nói rõ ràng hơn một chút, tướng cảnh giới bên ngoài này, chúng ta thật sự đã nhìn thấy chưa? Thật sự đã tiếp xúc được chưa? Chưa đâu, mãi mãi không tiếp xúc được. Tay chúng ta cầm lấy vật này, có phải là thật sự cầm được rồi không? Nếu quý vị cho rằng thật sự cầm được, quý vị đã mê muội rồi! Thân thể này của chúng ta là một cỗ máy, cái “ta” đang ở đâu? Đang ở bên trong để thao tác cỗ máy này. Chúng ta cầm nắm đồ vật, cũng giống như chiếc máy xúc mà chúng ta đang điều khiển bên ngoài đi múc bùn vậy, từng gàu, từng gàu múc ra, có phải là chính tay người đó múc không? Không phải. Người đó dùng cánh tay cơ khí để lấy, thân thể của chúng ta cũng là máy móc như vậy. Chúng ta tuyệt đối không thể trực tiếp nhìn thấy, trực tiếp tiếp xúc với cảnh giới bên ngoài. Bông hoa mà mắt chúng ta nhìn thấy này, có phải là quý vị thật sự nhìn thấy không? Không phải. Bông hoa này, nó là bản chất tướng, con mắt của chúng ta giống như một chiếc máy ảnh, nhãn căn thu nhận hình ảnh này chiếu vào bên trong, cái tướng bên trong đó giống hệt như cái tướng bên ngoài, cũng giống như cuộn phim của máy ảnh vậy, cái mà mắt chúng ta thấy là thấy cái tướng của cuộn phim, chứ không duyên được (bắt được) cái tướng ở bên ngoài. Duy thức học của nhà Phật là một bộ môn tâm lý học vô cùng thú vị, nó cho quý vị biết, quả thật chúng ta không hề tiếp xúc được cảnh giới bên ngoài. Người như thế nào mới có thể chân thật tiếp xúc cảnh giới bên ngoài, có nghĩa là rời khỏi cỗ máy chiếc xe để ra ngoài tiếp xúc với cảnh giới bên ngoài? Là Bát địa Bồ-tát. Bát địa Bồ-tát mới có năng lực đó, thật sự rời

khỏi rồi. Chúng ta bình thường giống như đang lái xe vậy, ở trong xe không ra ngoài được, nhìn thấy cảnh giới bên ngoài là nhìn xuyên qua lớp kính, không phải là trực tiếp; lấy đồ vật bên ngoài là dùng cánh tay cơ khí để lấy, không phải là tự tay mình. Đây là nói rõ chân tướng cho quý vị biết, điều này không thể nói nhiều thêm nữa, càng nói nhiều sẽ càng thấy mơ hồ, nhưng ý vị quả thật vô cùng sâu sắc! Nếu quý vị am hiểu Phật pháp, sẽ thấy thật sự rất có ý vị. Đích xác là vậy, quý vị tự cho rằng mình đã tiếp xúc được với cảnh giới bên ngoài, đó là sự hiểu lầm, đó gọi là mê hoặc điên đảo. Cho nên hãy chiếu theo lời Phật mà thực hành, không sai đâu! Đây mới là chân thật khai mở trí huệ cho quý vị.